

[Socialministeren.]

Mennesker, som i mange Situationer er vanskeligere stillet end en ubemidlet Enkemand, der i en yngre Alder mister sin Hustru og sidder ene tilbage med flere Børn. Det er en ganske overordentlig vanskelig Situation, og derfor er det tidt gaaet saaledes, at en saadan Mand ikke har haft Raad til at opretholde Hjemmet med forholdsvis dyr, fremmed Arbejdskraft, men før eller senere har maattet overlade sine Børn til det offentlige og har faaet dem anbragt paa et Børnehjem. Det er dog fra et hvilket som helst Synspunkt en lidet tilfredsstillende Ordning, hvis Faderen i øvrigt er glad for og god mod Børnene, og de har haft deres eget Hjem hidtil. Derfor er det saa nærliggende, at man netop til ubemidlede Enkemænd med Børn yder Bidrag, og jeg kan ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem kan have noget herimod, navnlig da ikke i den Form, som er valgt i dette Lovforslag, idet Venstre ikke vilde gaa længere, medens jeg helst vilde have gjort det til en Ret efter visse Trangsgrenser.

Endelig angriber det ærede Medlem Forholdet mellem den offentlige Forsorg og den private Velgørenhed, saaledes som det nu er udformet i denne Paragraf. Maa jeg hertil sige, at jeg har arbejdet i mange Aar, som man ved, i det offentlige Forsørgelsesvæsen her i Hovedstaden. Jeg har derigennem vundet visse Erfaringer med Hensyn til det meget uheldige i det manglende Samarbejde, der ved mange Lejligheder var mellem den private Velgørenhed og det offentlige. Der har da ogsaa været gjort forskellige Forsøg paa at etablere et saadant Samarbejde, gennem Oprettelsen af det saakaldte Centralkontor i København. Men nu, da jeg stod overfor en Kodificering af denne Lovgivning, fandt jeg, det var rigtigst at lægge nogle Hovedlinier til Rette. Det er sket her i § 300, og det er lagt til Rette paa en saadan Maade, at jeg tør garantere for, at man fra det offentlige Side, fra Forsørgelsesvæsenets Side, finder disse Bestemmelser rigtige; men jeg ved ogsaa — ellers skulde jeg da huske meget fejl —, at jeg udtrykkelig har ændret disse Bestemmelser saaledes, som man netop fra den centraliserede Velgørenheds Side har ønsket det. Jeg mener derfor, at jeg er fuldkommen i Overensstemmelse med baade den offentlige Forsorg og den private Velgørenhed, naar jeg anbefaler at vedtage § 300 i den foreliggende Skikkelse. Jeg ved ikke, paa hvis Vegne det ærede Medlem her optræder, undtagen paa det konservative Folkepartis Vegne.

Det var vist de væsentligste af de Detailspørgsmaal, som det ærede Medlem var inde paa. Det ærede Medlem udtalte derefter om Lovforslaget i dets Helhed, at dette jo blev knust under det ærede Medlem af Folketinget Hr. Krag's, jeg forstod det ærede Medlem mente meget vægtige Hæl i 1930. Det synes jeg ikke, man kan sige, naar man gennemlæser det ærede Medlem Hr. Krag's Tale i 1930, men paa den anden Side ved det ærede Medlem ogsaa, at dette ærede Medlem af Folketinget, som har en overordentlig stor Indsigt i hele den Del af Sociallovgivningen, der vedrører Forsikringen, Folkeforsikringen og Ulykkesforsikringen, har en betydelig mindre Indsigt med Hensyn til Forslaget om offentlig Forsorg. Jeg paaviste den Gang i min Svartale til Hr. Krag, at han netop her havde gjort sig skyldig i forskellige Fejltagelser og Misforstaaelser, Misforstaaelser og Fejltagelser, der maaske ikke var unaturlige, naar man stod overfor et saa stort og omfattende Forslag som dette paa et Omraade, hvor man ikke var Specialist. Resultatet af Forhandlingerne er jo ogsaa, efterhaanden som vi har trængt igennem dette Stof, blevet, at det har vist sig, at vi har kunnet opnaa Enighed med Hensyn til vore forskellige Synspunkter, og at det ærede Medlem af Folketinget Hr. Krag har frafaldet forskellige af de Betæneligheder, han havde. Til Gengæld har jeg saa gjort forskellige Indrømmelser paa Omraader, hvor han altsaa var bange for Forslaget. Det er nærmest omvendt med det konservative Folkeparti. Det konservative Folkepartis Ordfører, det ærede Medlem af Folketinget Hr. C. J. F. Sven, talte den Gang i en ganske anderledes forstaaende og forsonlig Tone og var langt mere anerkendende overfor Forslaget, selv om der ogsaa fra den Side fremkom betydelige principielle Indvendinger og Betæneligheder. Men nu, nu er det kun Betænelighederne, der lægges Vægt paa, nu synes man ikke at være nær saa interesseret som før i at gennemføre denne Socialreform, hvis Nødvendighed man fra den Side Gang paa Gang baade i Folketinget og i Pressen har anerkendt. Saaledes kan Tingene vende sig gennem en eller andens Førelse.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti sagde henimod Slutningen af sin Tale, at det var et stort Spørgsmaal, om man overhovedet i en saa usikker økonomisk Tid som denne burde gaa med til denne Lovgivning. Jeg skal hertil egentlig svare akkurat det samme, som er sagt fra Venstres Side: Hvad er det da,